

Знову дивувались:
Де в тих сиріт безталанних
Добро тее бралось?
І в коморі, і на дворі,
На току й на ниві,
І діточки, як квіточки,
Йі самі чорнобриві:
У жунаках похожають,
Старців закликають
На обіди, а багаті —
То й так не минаєть.
Не минали себелюби,
Та все жалкували,
Що сироти таким добром
Старців годували:
„Коли гние, то спродали б:
Адже-ж у їх діти!...”
Ось слухай же, що то роблять
Заздрощі на сьвіті
І ненатля голодная!
Ходили, ходили,
Поки в-ночі, жалкуючи,
Хату запалили.
Нехай би вже були непевні
Які вельможі просьвіщенні:
То і не жаль було б; чи так?
А то сірісінький сіряк
Оттак лютує! — Тяжко, брате,
Людей на старість розпізнати,
А ще гірше — з-за молоду
Гадину кохати.
Очарує зміїними
Карими очима...
А пек тобі! забув, дурню,
Що смерть за плечима?

„До стебла все погоріло,
І діти згоріли,
А сусіди, і багаті
І вбогі, раділи.
Багатії, бач, раділи,
Що багатчі стали,